

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **P. P.**, zast. JUDr. Zdeňkem Bučkem, advokátem, se sídlem Jungmannova 24, Kyjov, 697 01, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 8. 2009, č.j. 11403/09-1100-709857, a proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 8. 2009, č.j. 11405/09-1100-709857, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 8. 2009, č.j. 11403/09-1100-709857, bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Kyjově ze dne 25. 2. 2009, č.j. 16830/09/310912709258, jímž bylo zastaveno odvolací řízení proti rozhodnutí o obnově řízení týkající se daně z příjmů za zdaňovací období roku 2000.

Rozhodnutím žalovaného Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 8. 2009, č.j. 11405/09-1100-709857, bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Kyjově (dále též „správce daně“) ze dne 25. 2. 2009, č.j. 16831/09/310912709258, jímž bylo zastaveno odvolací řízení proti rozhodnutí o obnově řízení týkající se daně z příjmů za zdaňovací období roku 2001.

Proti těmto rozhodnutím podal žalobce včasnou žalobu, ve které zejména uváděl, že označenými rozhodnutími byl na svých právech zkrácen, neboť bylo nezákonně zastaveno odvolací řízení podle § 48 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZSDP“), zahájené na základě jeho odvolání. Podle žalobce je výzva k doplnění odvolání nezákonná a nicotná, neboť v jeho odvolání byly pouze chyby v psaní (správnému orgánu tedy muselo být zřejmé, čeho se odvolání týká a jaké nesprávnosti mu vytýká). Žalobce přitom nebyl ve výzvě poučen o možnosti zastavení řízení. Podle § 48 odst. 7 ZSDP navíc platí, že do doby, než je o odvolání rozhodnuto může odvolatel údaje svého odvolání doplňovat a pozměňovat. Žalobce rovněž namítal, že pokud jde o tvrzenou nečinnost předchozího právního zástupce, nelze tuto nečinnost žalobci spravedlivě přičítat k tíži. Navíc předmětná rozhodnutí nebyla doručena jeho řádnému právnímu zástupci ani žalobci, neboť žalobce v době doručení (dne 28. 8. 2009) nebyl zastoupen JUDr. Igorem Andrýskem, u něhož zaniklo oprávnění pro výkon advokacie z důvodu prohlášení konkursu. Žalobce od 16. 7. 2009 pověřil k zastupování JUDr. Zdeňka Bučka, advokáta, se sídlem Kyjov, Jungmannova 24, jemuž měly být doručovány všechny písemnosti. Žalobce dále namítal porušení práva na nezávislou soudní kontrolu moci výkonné, práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod včetně povinnosti správních orgánů dodržovat při své činnosti meze stanovené zákonem. Doplnil, že nelze pravomocně doměřovat daň do doby 31. 12. 2009, neboť se jedná o budoucí termín. Dále namítal, že došlo k porušení principu dobré správy a veřejné správy jako služby, neboť žalovaný nutí žalobce k podávání žalob a oddaluje konečné vyřízení věci. Žalobce dále namítal zkrácení na právu na vyměření daně ve správné výši, kdy z postupu správce daně je patrná motivace zabránit znovuotevření řízení, v němž byla stanovena daň v rozporu s právními předpisy a za procesních pochybení. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 86/2004 a sp. zn. 8 Afs 81/2005. Dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, jakož i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č.j. 2 Afs 69/2004-52. Podle žalobce dále zastavení řízení nemá oporu v ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP a správní orgány podle tohoto ustanovení postupovat nemohly. Požádal o přiznání odkladného účinku žalobě a navrhl zrušení označených rozhodnutí.

Ze soudního spisu vyplývá, že usnesením zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2010, č.j. 29 Ca 204/2009-36, nebyl žalobě přiznán odkladný účinek.

Ze soudního spisu dále vyplývá, že žalovaný podal k žalobě na výzvu soudu písemné vyjádření, ve kterém primárně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K námitce stran nezákonnosti výzvy k doplnění žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 48 odst. 5 ZSDP neobsahuje-li podané odvolání zákonem předepsané náležitosti, vyzve správce daně odvolatele s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu ne kratší patnácti dnů. Žalobce byl přitom vyzván, aby přesně označil odvolatele, jednoznačně identifikoval rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje a uvedl rozpor s právními předpisy či skutkovým stavem nebo jiné důvody osvědčující nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí, což však ve lhůtě neučinil. Dle ustanovení § 48 odst. 5 ZSDP pokud podané odvolání neobsahuje zákonem předepsané náležitosti, vyzve správce daně odvolatele s poučením, v jakém směru musí být doplněno a stanoví pro doplnění lhůtu ne kratší 15 dnů. Nevyhoví-li odvolatel výzvě, správce daně odvolací řízení zastaví. Lhůta pro doplnění odvolání uplynula dne 5. 2. 2009, přičemž žalobce odvolání doplnil podáními, která předal k poštovní přepravě až dne 11. 2. 2009, tudíž nedodržel lhůtu stanovenou správcem daně ve výzvách k doplnění náležitostí odvolání. Žalobce byl rovněž poučen o následcích nevyhovění výzev, a o zastavení odvolacího řízení dle ustanovení § 48 odst. 5 ZSDP. Žalovaný dále uvedl, že lze souhlasit se žalobcem v tom, že zastavení řízení nemá oporu v ustanovení § 27

odst. 1 písm. g) ZSDP; odvolací řízení v tomto případě mělo být zastaveno pouze podle ustanovení § 48 odst. 5 ZSDP. Dle názoru žalovaného však toto drobné pochybení, kdy bylo nad rámec správného poukazu na ustanovení § 48 odst. 5 ZSDP ještě odkázáno na ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP, nezpůsobuje nezákonnost předmětných rozhodnutí. K námitce stran doručování žalobou napadených rozhodnutí, žalovaný uvedl, že obě rozhodnutí byla řádně doručena dne 28. 8. 2009 JUDr. Igoru Andráskovi, advokátovi, který zastupoval žalobce na základě plné moci ze dne 20. 11. 2006. O odvolání této plné moci byl přitom správce daně zpraven až dne 5. 10. 2009. Žalovaný proto nesouhlasí s názorem žalobce, že napadená rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně měla být doručována nově zplnomocněnému zástupci žalobce JUDr. Zdeňku Bučkovi. K námitkám stran porušení práva na nezávislou soudní kontrolu moci výkonné a práva na spravedlivý proces žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedodržel lhůtu pro doplnění zákonných náležitostí odvolání, musí nést následky svého pozdního podání. Žalovaný přitom neshledal ani důvody k aplikaci nálezů Ústavního soudu České republiky ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07. Navrhl zamítnutí žaloby.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce správním orgánům primárně vytýkal, že řízení bylo zastaveno nezákonně. V předmětném odvolání byly pouze chyby vpsaní (správnímu orgánu tedy muselo být zřejmé, čeho se odvolání týká a jaké nesprávnosti mu vytýká) a správní orgány tak řízení neměly zastavit.

S těmito tvrzeními nelze souhlasit. Jak vyplývá ze správního spisu, zástupce žalobce (JUDr. Igor Andrásek) napadl odvoláními ze dne 14. 1. 2009 rozhodnutí správce daně ze dne 16. 12. 2008, č.j. 89414/08/310912709258 a č.j. 89425/08/310912709258, kterými byly zrušeny rozhodnutí o konkludentním vyměření daně z příjmů fyzických osob za roky 2000 a 2001 a stanoven základ daně a daň za označená zdaňovací období. Odvolání byla nadepsána jako „Odvolání proti rozhodnutí F.Ú. Kyjov č.j. 89425/08/310912709258, vydaného Finančním úřadem v Kyjově dne 16. 12. 2008“ a jako „Odvolání proti rozhodnutí F.Ú. Kyjov č. j. 894114/08/310912709258, vydaného Finančním úřadem v Kyjově dne 16. 12. 2008“, přičemž osoba odvolatele (žalobce) byla označena rodným číslem s koncovkou jinou, než jaká byla přidělena žalobci. V textu odvolání pak bylo uvedeno, že podává odvolání proti rozhodnutí „č.j. 89414/08/310912709258“, resp. to, že výše uvedenými rozhodnutími správce daně doměřil „daň z příjmů právnických osob za rok 2001“.

Ve správním spisu se dále nachází výzvy k doplnění náležitostí odvolání ze dne 19. 1. 2009 (č.j. 3202/09/310912709258 a č.j. 3203/09/310912709258), doručené zástupci žalobce

dne 20. 1. 2009, kterými správce daně vyzval žalobce, aby: přesně označil odvolatele (v odvolání bylo uvedeno chybné rodné číslo); doplnil číslo jednací, popř. číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje (v odvolání bylo uvedeno neexistující číslo jednací rozhodnutí a v textu „daň z příjmů právnických osob za rok 2001“; a uvedl rozpor s právními předpisy či skutkovým stavem nebo jiné důvody osvědčující nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí a navrhované změny či zrušení rozhodnutí (bylo navrhováno zrušení neexistujícího rozhodnutí 894114/08/3109120709258). Ze správního spisu dále vyplývá, že správce daně stanovil pro doplnění odvolání lhůtu 15 dnů ode dne doručení, jakož i to, že výzvy byly zástupci žalobce (k tomu viz níže) doručeny dne 20. 1. 2009. Lhůta pro doplnění odvolání tedy uplynula dnem 5. 2. 2009. Ze správního spisu však nevyplyvá, že by odvolání bylo v této lhůtě doplněno. Teprve dne 12. 2. 2009 byla správci daně doručena doplnění odvolání (podaná na poštu dne 11. 2. 2009), ve kterých žalobce označené vady napravil; řádně označil odvoláním napadené rozhodnutí a změnil koncovku rodného čísla.

Z výše uvedeného tedy podle krajského soudu jednoznačně vyplývá, že předmětná doplnění odvolání nebyla učiněna ve stanovené lhůtě. Žalobce tedy výzvám k doplnění náležitostí odvolání ve stanovené lhůtě nevyhověl. Z tohoto důvodu je krajský soud v souladu se správními orgány závěru, že byly dány důvody k zastavení řízení, což správce daně i učinil rozhodnutím ze dne 25. 2. 2009, č.j. 16830/09/310912709258 a rozhodnutí ze dne 25. 2. 2009, č.j. 16831/09/310912709258, které byly potvrzeny žalobou napadenými rozhodnutími Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 8. 2009, č.j. 11403/09-1100-709857 a č.j. 11405/09-1100-709857. Krajský soud přitom nesouhlasí se žalobcem v tom, že předmětné výzvy k doplnění odvolání neměly být vydány, neboť k jeho původním odvoláním bylo možno přezkoumat předmětná rozhodnutí prvoinstančního orgánu. V předmětných odvoláních („Odvolání proti rozhodnutí F.Ú. Kyjov č.j. 89425/08/310912709258, vydaného Finančním úřadem v Kyjově dne 16. 12. 2008“ a „Odvolání proti rozhodnutí F.Ú. Kyjov č. j. 894114/08/310912709258, vydaného Finančním úřadem v Kyjově dne 16. 12. 2008“), totiž i podle krajského soudu jednoznačně absentovala řada zákonných náležitostí vymezených v § 48 odst. 4 ZSDP, podle něhož musí odvolání obsahovat tyto náležitosti: a) přesné označení správce daně; b) přesné označení odvolatele; c) číslo jednací, případně číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje; d) uvedení rozporu s právními předpisy či skutkovým stavem nebo jiné důvody osvědčující nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí; e) návrh důkazních prostředků k tvrzením v odvolání uvedeným, není-li odvoláním namítán jen rozpor s právními předpisy; f) navrhované změny či zrušení rozhodnutí. Zejména pak podle krajského soudu v odvolání absentovala jednoznačná identifikace odvoláním napadeného rozhodnutí (v odvolání bylo uvedeno neexistující číslo jednací rozhodnutí - „894114/08/310912709258“, které správní orgány ve věci žalobce vůbec nevydaly), nebylo jednoznačně zřejmé, zda odvolání podal žalobce (bylo chybně uvedeno rodné číslo), resp. i jeho text se rozcházel s rozhodnutím, které by bylo možno považovat za odvoláním napadené rozhodnutí. V textu odvolání totiž bylo uvedeno, že výše uvedeným rozhodnutím (které navíc správními orgány vydáno nebylo – podrobněji srov. výše uvedený komentář soudu k rozhodnutí „č.j. 894114/08/310912709258“) měl správce daně doměřit „daň z příjmů právnických osob“, přičemž předmětná rozhodnutí, které měl žalovaný k odvolání žalobce přezkoumávat, se týkala konkludentního vyměření „daně z příjmů fyzických osob“. Krajský soud tedy souhlasí se správními orgány, že byly dány důvody k vydání výzev k doplnění odvolání. Ostatně žalobce následně (ale opožděně) označeným výzvám správce daně vyhověl a vady odvolání napravil, přičemž nezpochybňoval důvodnost označených výzev. Byl si tedy nedostatků vědom. Krajský soud současně poznamenává, že pokud by se správní orgán zabýval odvoláním, u něhož si nemohl být bez

jakýchkoliv pochybností jist, co je vlastně odvoláním napadeno a kdo ho podává (což byl i souzený případ), mohl by rozhodovat o odvolání proti jinému rozhodnutí či o odvolání jiné osoby, čímž by mohl řízení zatížit podstatnými vadami. K tomu lze podpůrně odkázat i na judikaturu správních soudů, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2008, čj. 2 Afs 115/2007-55, jakož i na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2007, čj. 31 Ca 126/2006-30, ze kterých vyplývá povinnost správního orgánu odvolatele vyzvat k doplnění náležitostí odvolání; předmětem projednání může být pouze odvolání se všemi náležitostmi. Jinými slovy, pokud si správní orgán ve smyslu § 48 odst. 5 ZSDP ujasňoval za výše uvedené situace, co bylo odvoláním napadeným rozhodnutím (§ 48 odst. 3 ZSDP), nelze to podle krajského soudu považovat za zbytečné zatěžování účastníka řízení. V předmětné věci byl navíc účastník řízení zastoupen advokátem, tedy osobou práva znalou, která s ohledem na své znalosti měla podat řádné odvolání, což však neučinila a nevyhověla ani výzvě k doplnění odvolání. Za této situace proto nelze podle krajského soudu vytýkat správním orgánům, že žalobce (jeho zástupce) vyzvaly k doplnění odvolání. Pokud je žalobce názoru, že nepodání odvolání bylo způsobeno jeho zástupcem (uváděl, že nečinnost jeho zástupce nelze spravedlivě přičítat k jeho tíži), konstatuje krajský soud, že toto nemá v předmětné věci žádného vlivu. Pokud si žalobce zvolil pro řízení právě označeného zástupce a udělil mu neomezenou plnou moc (podrobněji k zastupování viz níže), mohl mu správce daně doručovat i všechny písemnosti, tedy i označené výzvy (§ 17 ZSDP). Žalobci však ničeho nebrání obrátit se na příslušné orgány (např. Českou advokátní komoru), aby se postupem jeho zástupce zabývaly. Uváděl-li žalobce, že nebyl ve výzvách poučen o možnosti zastavení řízení, konstatuje krajský soud, že správce daně žalobce o možnosti takového postupu informoval, k tomu srov. předposlední odstavce obou výzev. Co se pak týče obecného tvrzení žalobce, že do doby, než je o odvolání rozhodnuto může odvolatel údaje svého odvolání doplňovat a pozměňovat, konstatuje krajský soud, že bylo na žalobci, aby reagoval na výzvu správce daně k doplnění odvolání, přičemž ve stanovené lhůtě mohl odvolání i doplnit, to však neučinil. Ostatně žalobce mohl požádat i o prodloužení lhůty, to však neučinil. Krajský soud tedy výše uvedeným námitkám žalobce přisvědčit nemohl.

Krajský soud však musí souhlasit se žalobcem v tom, že správní orgány neměly řízení zastavovat s odkazem na § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP. Odvolací řízení ve výše popsanych případech mělo být zastaveno pouze s odkazem na § 48 odst. 5 ZSDP a nikoliv s odkazem na § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP, který k takovému zastavení nezmocňuje. Krajský soud proto shledal, že v tomto ohledu správní orgány pochybily. Zkoumal proto, zda z důvodu takového pochybení je třeba předmětná rozhodnutí zrušit. S ohledem na to, že správní orgány v předmětných rozhodnutích uvedly, že řízení zastavily i podle § 48 odst. 5 ZSDP, tedy podle správního ustanovení, je krajský soud názoru, že se nejedná o vadu, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí zrušit. Odkaz na ustanovení § 27 (které upravuje obecně zastavení řízení), nepovažuje tedy krajský soud za vadu, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí nutno zrušit. Ostatně opačný přístup by byl i v rozporu s principem ekonomie řízení, neboť jediným důsledkem zrušujícího rozhodnutí zdejšího soudu by bylo vymazání § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP v předmětných rozhodnutích; důsledky pro žalobce by zůstaly stejné.

Stran tvrzení žalobce, že předmětná rozhodnutí nebyla doručena jeho zástupci, neboť žalobce v době doručení (dne 28. 8. 2009) nebyl zastoupen JUDr. Igorem Andryškem (od 16. 7. 2009 pověřil k zastupování JUDr. Zdeňka Bučka, jemuž měly být doručovány všechny písemnosti), konstatuje krajský soud ve shodě s žalovaným, že ze správního spisu vyplývá, že obě rozhodnutí byla správně doručována (dne 28. 8. 2009) panu JUDr. Igoru Andryškov, tedy zástupci, který byl oprávněn žalobce zastupovat. Tento advokát totiž žalobce zastupoval na základě plné moci ze dne 20. 11. 2006, doručené Finančnímu úřadu v Kyjově dne 21. 11.

2006, která byla vypovězena až sdělením doručeným správci daně dne 5. 10. 2009, tedy po doručení předmětných rozhodnutí. K tomu srov. „Sdělení ve věci plné moci včetně oznámení o ukončení zastoupení“, ve kterém žalobce sděluje Finančnímu úřadu v Kyjově, že došlo k ukončení právního zastoupení JUDr. Igora Andrýska, a to k datu 29. 5. 2009. Krajský soud je přitom v souladu se žalovaným názoru, že není rozhodující, kdy zmocnitel odvolal plnou moc, ale kdy tuto skutečnost oznámil správci daně. Způsoby zániku plné moci jsou upraveny v ustanovení § 33b zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, přičemž podle odst. 5 platí, že oznámil-li zmocnitel jiné osobě, že udělil plnou moc zmocněnci na určité úkony, může se vůči ní dovolávat odvolání plné moci jen oznámil-li jí toto odvolání před jednáním zmocněnce nebo když tato osoba v době jednání zmocněnce o tomto odvolání věděla. Správce daně se tak o odvolání plné moci dozvěděl až po doručení předmětných rozhodnutí a ty tak byly doručeny v souladu se zákonem.

Krajský soud přitom není názoru, že by v řízení došlo k porušení práva na nezávislou soudní kontrolu moci výkonné, práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod včetně povinnosti správních orgánů dodržovat při své činnosti meze stanovené zákonem. Správní orgány postupovaly zcela v mezích stanovených právními předpisy, k tomu viz výše, přičemž zdejší správní soud jejich závěry přezkoumal zcela v souladu se zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (který upravuje proces soudní ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob) a relevantní judikaturou (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 86/2004 či sp. zn. 8 Afs 81/2005-76). Nelze proto hovořit o porušení práva na nezávislou soudní kontrolu moci výkonné či o porušení práva na spravedlivý proces. Uváděl-li dále žalobce, že došlo k porušení principu dobré správy a veřejné správy jako služby, neboť správní orgány nutí žalobce k podávání žalob a oddalují konečné vyřízení věci, konstatuje krajský soud, že ze správního spisu nelze dovodit, že by správní orgány nutily žalobce k podávání žalob. Byl to žalobce (jeho zástupce), který svým pochybením při podávání odvolání a následnou nečinností při nápravě zapříčinil zastavení řízení ve věci, což mělo za následek podání správní žaloby k zdejšímu soudu.

Konečně co se týče zbývajících námitek, k těm krajský soud uvádí, že nemají přímou relevanci k meritu věci, tedy k zastavení řízení. Uváděl-li tudíž žalobce výslovně, že nelze pravomocně doměřovat daň do doby 31. 12. 2009, neboť se jedná o budoucí termín, nezbývá krajskému soudu než konstatovat, že předmětem souzené věci bylo posouzení zastavení řízení, a nikoliv otázka daňové povinnosti. To samé platí i pro námitku, že došlo ke zkrácení žalobce na právu na vyměření daně ve správné výši, neboť z postupu správce daně je patrná motivace zabránit znovuotevření řízení, v němž byla stanovena daň v rozporu s právními předpisy a za procesních pochybení. K tvrzení o bránění ve znovuotevření řízení přitom krajský soud poznamenává, že znovuotevřit pravomocně skončené řízení je možné pouze za splnění zákonných podmínek (k tomu srov. např. část pátou ZSDP), přičemž v předmětné věci správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, který krajský soud aproboval. Co se pak týče poukazu žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č.j. 2 Afs 69/2004-52, konstatuje krajský soud, že ty nemají k zastavení řízení v předmětné věci žádnou relevanci. Co se týče stricto sensu označeného nálezu ten reagoval primárně na zahájení daňové kontroly, resp. ukládal povinnost sdělování důvodných pochybností k jejímu zahájení. Jen pro úplnost krajský soud poznamenává, že pozdější judikaturu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č.j. 5 Afs 43/2008-60, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, či rozsudek ze dne 3.

12. 2009, č.j. 2 Aps 2/2009-52, povinnost apriorního sdělování pochybností při zahájení daňové kontroly nezastává.

Ze shora uvedených důvodů zdejší soud proto žalobu postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěšný ve věci nebyl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 23.3.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu